

A Prelátus 2014. júniusi levele

A Prelátus júniusi levelének középpontjában a remény erénye áll. Don Álvaro szavaival buzdít mindenkit az imádságra: „Uram, ne bízz bennem, de én bízom benned.”

2014.06.11.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A küszöbön áll Pünkösöd ünnepe – jövő vasárnap –, és a liturgiában rögtön azt követően visszatér –

szintén nagy örömünkre – az évközi idő. Az Egyház arra buzdít, hogy továbbra is odaadóan teljesítsük szokásos feladatainkat, hiszen azokból tevődik össze az életszentségért folytatott küzdelmünk. Használjuk ki az elmúlt hetek során felhalmozott lendületet. Arról elmélkedve, hogy Krisztus diadalmaskodott a bűnön és a halálon, dicsőségesen feltámadt és felment a Mennybe, majd elküldte nekünk a Szentlelket, új lendülettel teltünk el, hogy földi utunk valódi céljára szegezzük a tekintetünket: a Mennyországra. Az Egyház egyik ősi hagyományát követve Szent Josemaría arra buzdított, hogy egy imádó és hálaadó triduummal, az angyali triszágionnal készüljünk a Szentháromság vasárnapjára, amelyet a Pünkösöd utáni vasárnap ünneplünk: *tibi laus, tibi glória, tibi gratiárum áctio in sæcula sempitérna, o beáta Trínitas!*: [1] Tied a dicséret,

tied a dicsőség, tied a hála örökkön
örökké, ó áldott Szentháromság!

A vágy, hogy mindennapi életünket
természetfeletti szintre emelve teljes
mértékben élvezzük Isten társaságát,
azon lelkekre jellemző, akik
komolyan veszik az életszentségre
szóló hivatásukat. Tanúja voltam
annak, ahogy don Álvaro földi élete
során minél közelebb akart lenni az
Úrhoz, mintegy belekóstolni Isten
szemlélésébe és örök szeretetébe,
amely a Mennyben vár ránk.

Akárcsak Szent Josemaría, élete
utolsó éveiben ő is gyakran
ismételgette a zsoltár e szavait:
vultum tuum, Dómine, requíram[2] –
Uram, a te arcodat akarom keresni –,
hogy a munkája és szokásos feladatai
során is Isten jelenlétében legyen.

A remény hathatós segítséget jelent
abban, hogy gondolataink minden
tevékenység közepette Istenre
irányuljanak. Don Álvaro mindig

nagy szeretettel és áhítattal nézett a tabernákulumra és Szűz Mária képeire. Mélyen hálás volt Jézus valóságos jelenléteért az Oltáriszentségben és a Szűzanya anyai gondoskodásáért. A hit révén előre megtapasztalta, hogy mekkora öröm lesz a Mennyben szemlélni Istent és élvezni a jelenlétét: nem úgy, mint itt a földön, ahol csak tükörben, homályosan látunk, hanem színről színre.[3] Ezért noha gondjai voltak a gerincével és az ebből fakadó erős fájdalom olykor a lábába is kisugárzott, soha nem mulasztott el nyugodtan térdet hajtani, amikor elment a tabernákulum előtt: meg volt róla győződve, hogy – amikor felajánlotta őket – e kellemetlenségeken keresztül is kifejezhette az Úr iránti tiszteletét és belé vetett reményét.

Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy noha őszintén igyekszünk közeli követni az Urat, nap mint

nap megtapasztaljuk a korlátainkat. Az egészségi állapot és a betegségek, a mindennapok viszontagságai, az érthető aggodalom a szeretteinkért, az Egyház és a társadalom szükségleteiért – amelynek nem szabad megfosztania minket a békétől – mind alkalmat nyújtanak arra, hogy megéljük a reményt. Szent Josemaría azt tanácsolta, hogy minden reggel ***egy határozott „sérviám!” – Téged akarlak szolgálni, Uram! – felkiáltással újítsuk meg azt a szándékunkat, hogy nem adjuk fel, nem leszünk lusták vagy hanyagok, és több reménnyel és optimizmussal látunk munkához, meggyőződve arról, hogy egy őszinte szeretetből fakadó tettel túllépünk azon a vereségen, amelyet egy csetepatéban elszenvedtünk.***[4]

Krisztus tanítványai nem tagadják és nem nyomják el a boldogság iránti vágyat, amely a szívükben lakozik.

Sőt, amint XVI. Benedek pápa fogalmazott: „szükségünk van a (...) reményekre, amelyek napról napra megtartanak az úton.”[5] Így írt egyik enciklikájában, elismerve, hogy „az embernek sok kisebb-nagyobb reménye van napról napra – élete különböző szakaszainak megfelelő különféle remények”,[6] amelyek segítenek neki célokat kitűzni maga elé és nem állni meg a földi élet zarándokútján. Ezek az emberi tervek gyakran mindent elfoglalnak, és nem hagynak teret más reményeknek. Főként a fiatalokkal és a szakmai pályafutásuk elején állókkal esik meg, hogy egyfajta csalóka délibáb áldozatává válnak. Amikor azonban ezek a vágyak megghiúsulnak, vagy nem az elképzeléseik szerint teljesülnek – jegyezte meg XVI. Benedek –, „megmutatkozik, hogy ez nem minden. Megmutatkozik, hogy szükség van egy mindezek fölötti reményre. Hogy csak valami végtelen

elégítheti ki az embert, ami mindig több mint az, amit valaha is elérhet. (...) Ez a nagy remény csak Isten lehet, aki átöleli az univerzumot, s adni és ajándékozni tudja nekünk azt, amire mi önmagunkban nem vagyunk képesek.”[7]

A szeptember 27-ig, don Álvaro boldoggá avatásáig hátralévő hónapokban szívesen gondolkodom az elődömré, aki felettébb hűséges volt Istenhez, valamint Szent Josemaría példájához és tanításához, abban is, ahogy a mennyei boldogság elérésére vágyott. Itt a földön boldog és derűlátó volt, mivel szerette a remény természetfeletti erényét, amelyért mindennap imádkozott. Én is sokszor hallottam az Alapítónktól azokat a szavakat, melyeket don Álvaro fohászként használt arra, hogy megerősödjön benne ez a hozzáállás, főként amikor az ember erőteljesebben szembesül saját gyengeségével vagy korlátaival. Ezt

ismételte: *Uram, ne bízz bennem, de én bízom benned.* Az őt hallgatóknak is ajánlotta ezt a fohászt, főként amikor valaki úgy érezte, hogy hibái és hiányosságai miatt nem tud megfelelni a kegyelemnek. Mindenkit arra buzdított, hogy Istenbe vesse bizalmát, ugyanakkor ő maga is tegyen meg minden tőle telhetőt.

Annak biztos tudatában, hogy az Úr mindig figyel a szükségleteinkre, elmélkedjünk az Opus Dei Alapítójának következő buzdításáról:

***Aktívnak kell lennünk,
gyermekeim, tevékenynek!
Bátornak, lendületesnek,
életörömmel telinek, mert a
szeretet kizárja a félelmet(vö.
1Jn4,18), merésznék, félre kell
söpörnünk a félénkséget. (...)
Éppúgy kell menekülnötök a
vakmerő ember hozzáállásától,
aki mindent könnyűnek tart, mert
úgy véli, hogy tele van fölös***

energiával, mint a bátortalan ember visszahúzódásától, aki mindenben leküzdhetetlen nehézséget lát, mert úgy érzi, hogy nincs hozzá ereje.

De ne felejtsetek el, hogy csak akarni kell, és minden sikerül: Deus non dénegat grátiam; Isten nem tagadja meg segítségét azoktól, akik megteszik, ami tőlük telik.[8]

Emlékszem egy történetre a 60-as évekből, amely jól szemlélteti, hogyan használt fel don Álvaro minden apróságot arra, hogy megerősödjön benne a remény. Megkérte az Atyánkat, hogy írjon néhány szót egy kis fényképre, és – gyermeki unszolására – Szent Josemaría egy zsoltár alábbi szavait írta rá: *hómines et iuménta salvábis, Dómine*;^[9] Uram, embernek, állatnak, te vagy éltetője. Talán azért jutott eszébe ez a szentírási mondat,

mert gyakran elmélkedett róla, hiszen Isten előtt egy kis csacsinak tartotta magát. De az is lehet, hogy don Álvaróra gondolt, arra a szeretetre és erősségre, amellyel ez a fia segített neki örömmel hordozni az Opus Dei áldott terhét. Amikor a dátumot készült ráírni, don Álvaro elolvasta a képre írt szavakat, és – egy a saját nevére épülő szójátékkal élve – megjegyezte: *ez egy kis kaput (spanyolul: portillo) nyit a remény felé*. Szent Josemariának tetszett ez a mondat, és humorérzéke által vezérelve gyorsan azt is feljegyezte a fényképre.

Egy elmélkedésben, amelyet az Opus Dei híveinek tartott, az Atyánk a következő szavakkal fordult az Úrhoz: ***Jézus, te vagy az Istenem, a Bátyám, a Szerelmem és Mindenem. Hogy is ne bíznék Benned teljesen? Miért ne engedjek szabad teret a reménynek? Igen, gyermekeim, alapos okunk, még***

***kézzelfogható okunk is van rá,
hogy teljesen megbízzunk az
Atyaisten gondviselésében. A
bizonyosság, hogy ez így van,
ismét arra indít, hogy mélyen
megalázkodjunk, de ennek az
alázatnak bizalommal és hálával
telinek kell lennie.[10]***

Az Úr valóban számos bizonyítékát adta kiváltságos szeretetének, és ezek megerősítik a reményünket. Elég arra a csodára gondolni, hogy elküldte a világba szeretett Fiát, hogy megváltson minket a bűntől és gyermekeivé tegyen. Elég a Szentlélek szüntelen segítségére gondolni, aki mindig tevékenyen jelen van az Egyházban. Elég az életszentségre vezető eszközökre gondolni – a szentségekre, főként az Oltáriszentségre és a bűnbocsánat szentségére –, amelyeket elérhetővé tett számunkra. Elég az Édesanya oltalmára gondolni, aki a mi Édesanyánk is, és sok ember

példájára, akik az Úrnak adott örömteli és áldozatos válaszukkal arra ösztönöznek, hogy egyre inkább a Mennyország felé igyekezzünk. Sok pápa és egyházatya biztosít erről, és a szentek és boldogok példája különös ösztönző erőt jelent: megcáfolhatatlan bizonyíték ez arra, hogy mindannyian valóban joggal törekedhetünk az életszentségre.

Ebben a hónapban lesz Szent Josemaría ünnepe. Ő nemcsak ezt az utat mutatta meg arra, hogy a mindennapi tevékenységeink révén eljussunk a Mennybe, hanem azt is, hogy hogyan tudjuk konkrétan végigjárni ezt az utat. Már megszoktuk, hogy a június 26-a körül bemutatott misék alkalmával az egész világon látjuk természetfölötti munkájának nyomát sok nő és férfi megtérésében. Készüljünk fel e bőséges kegyelem befogadására és arra, hogy segítsünk azoknak, akik e

szent pap hatására életüket Isten felé vezető úttá akarják alakítani.

Olykor előfordul, hogy egyesekről – férfiakról és nőkről egyaránt – mintegy *lepereg* ez a meghívás. Ne fáradjunk bele abba, hogy imádkozzunk értük, szeretettel bánjunk velük és mellettük maradjunk. Magunkra vonatkoztathatjuk azt, amit Ferenc pápa az *Evangelii gáudium* kezdetű apostoli buzdításában ír, és amit nap mint nap megmutat nekünk azáltal, ahogy ő maga közeledik minden emberhez: **arra vagyunk hivatva, hogy amfora-emberek legyünk: adjunk inni másoknak. Olykor az amfora súlyos keresztté válik, de az Úr éppen a kereszten átszűrva lett számunkra az élő víz forrása. Ne hagyjuk, hogy elrabolják tőlünk a reményt!**[11] Ezért lényeges, hogy ez Isten üdvösségének hirdetését és elvitelét jelenti világunkba, amely gyakran elveszti önmagát;

amelynek olyan válaszokra van szüksége, amelyek bátorítják, reményt és új lelkesedést adnak az úton. Az Egyháznak az ingyenes irgalmasság helyévé kell lennie, ahol mindenki úgy érezheti, hogy befogadják, szeretik, megbocsátanak neki, és bátorítják, hogy az evangélium jó életének megfelelően éljen.[12]

Don Álvaro a reményből merítette az erőt ahhoz, hogy ne torpanjon meg a nehézségek láttán. 1935-től kezdve, amikor felvételét kérte az Opus Deibe, szüntelenül és derűlátón apostolkodott, meg volt róla győződve, hogy Isten mindig megsegíti, és ezt a hozzáállását élete mindvégig megőrizte. Aki csak találkozott vele, biztos lehetett benne, hogy don Álvaro imádkozott érte, érdeklődött a családjá vagy a munkája iránt, lelki tanácsot adott neki... Nem érdekelte az emberek pozíciója: csak lelkeket látott bennük,

akiket az Úr vezérelt mellé. Így tekintett a portásra, a Szentszék dikasztériumainak gondnokára, a repülőgép utaskísérőjére stb.

Ugyanígy bánt az egyházi vagy közjogi méltóságokkal is, akik jóval idősebbek voltak nála vagy fontosabb szerepet töltöttek be a társadalmi életben. Sosem tartották vissza hamis emberi szempontok.

Akár véletlenek, akár előre tervezettek voltak, e találkozók során mindig az a bizonyosság hatotta át, hogy számíthat az Úr segítségére, hiszen ezt a példát látta Szent Josemaría életében is.

1972-ben – halála előtt – José María Hernández Garnica le akarta írni egy emlékét don Álvaroval kapcsolatban. Ebben hangot adott csodálkozásának don Álvaro „merészsége” felett, amellyel már papszentelése előtt bíborosokkal és püspökökkel, miniszterekkel és helyi közjogi méltóságokkal tárgyalt. Amint don

Álvaro egyes életrajzírói mesélik, egy alkalommal maga don José María kérdezte meg tőle, hogy nem érzi-e magát kevésnek vagy bizonytalanannak velük szemben, amikor e feladatokat kell végrehajtania. Don Álvaro válasza – tele Istenbe vetett hittel és az Atyánk példájába vetett bizalommal – így hangzott: „Felidézem a csodálatos halfogást és Szent Péter szavait: *in nómine tuo, laxábo rete*. Arra gondolok, amit az Atya mondott, és tudom, hogy ha neki engedelmeskedem, Istennek engedelmeskedem.”[13]

Ahogy közeledik a boldoggá avatás napja, kérjük egyre nagyobb bizalommal don Álvaro közbenjárását. Kérjük tőle, hogy járja ki az Úrnál számunkra ezt a derűlátó reményt az apostoli munkában. Szép évforduló június 25-e: hetven éve lesz, hogy José María Hernández Garnicával és José Luis Múzquizzal együtt Madridban pappá szentelték.

Már mindkét társának boldoggá avatási eljárása is folyamatban van.

Ha Isten is úgy akarja, június 14-én lesz a születésnapom. Imádkozzatok értem, hogy hűségesen tudjam követni Szent Josemaría és don Álvaro, az Opus Dei e szent pásztorainak példáját. Továbbra is imádkozzatok mindennap és sokat a Pápáért, valamint nem régi szentföldi lelkipásztori útjának gyümölcseiért, hogy az Úr meghallgassa imádságát a békéért és a keresztények egységéért. Tartsátok nagyon szem előtt a Mű apostoli munkájának terjedését is. Néhány napja Szingapúrban, Tajvanban és Koreában jártam, ahol nővéreiteket és fivéreiteket lelkesítettem a rájuk bízott csodálatos feladatra, hogy Krisztus tanítását a Mű szellemiségével átítatva terjesszék a nagy ázsiai földrészen is. Mindaz a munka, amelyet végeznek, arra hív minket, hogy nap mint nap mellettük

legyünk a szentek mélyen megélt közössége révén. Milyen sok millió ember várja ott az Evangélium örömhírét!

Nem írok többet a június 26-i ünnepről, bár kötelességemnek érzem hozzátenni: ha Istent akarjuk szolgálni, éljünk szoros egységben Szent Josemariával, szeressük jobban, és ne múljon el nap anélkül – ahogy ő maga írta egy levélben –, hogy elmeséljük neki „a napunk apró-cseprő eseményeit”, hiszen őt az egész életünk érdekli.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2014. június 1.

[1] Angyali triszágon

[2] Zsolt 26 (27), 8 (Vulgáta)

[3] Vö. 1Kor 13,12

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*, 217

[5] XVI. BENEDEK: *Spe salvi* kezdetű enciklika, 2007. november 30., 31

[6] *Ugyanott*, 30

[7] *Ugyanott*, 30 és 31

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1945. május 6., 44

[9] Zsolt 35(36),7

[10] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1937. április 10. (in „Crecer para adentro”, 42.o.)

[11] FERENC PÁPA: *Evangelii gaudium* kezdetű apostoli buzdítás, 2013. november 24., 86

[12] *Ugyanott*, 114

[13] Vö. SALVADOR BERNAL:
Recuerdo de Álvaro del Portillo, Rialp,
6. kiadás, Madrid 1996, 79.o.; HUGO
DE AZEVEDO: *Missão cumprida*,
Lisszabon, Diel 2008, 101.o.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2014-juniusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2014-juniusi-levele/) (2026.02.22.)